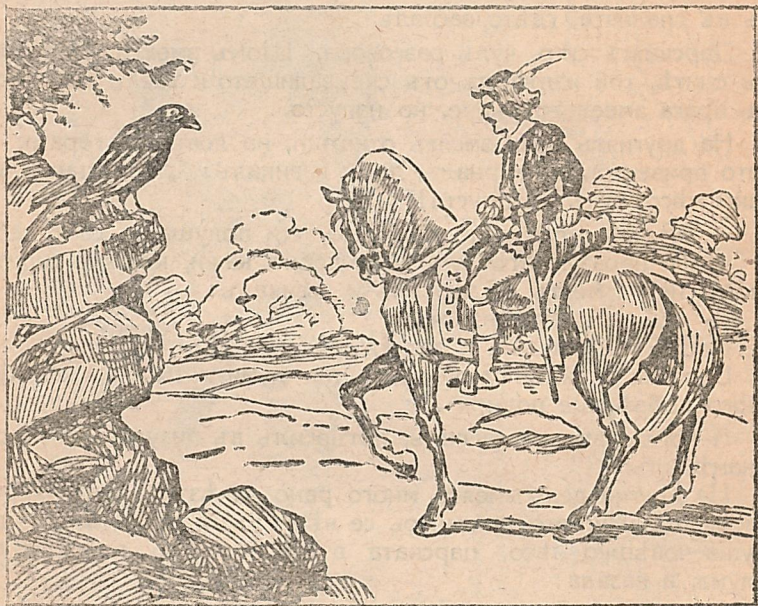

занеса кждѣто искашь!» Като чуль това царскиятъ синъ, туриль юзигѣ на вълка въ устата, качилъ му се на гърба и като вѣгъръ се спусналъ прѣзъ планини и долини. До сега царскиятъ синъ не билъ въ рѣвъ толкова бърже.

Като вървѣли по-нататъкъ, вълкътъ ненадѣйно се спрѣлъ и попиталъ: «Видишь ли оня змѣвъ замъкъ и до него шесть каменни стълпове? Тъ-сж твоитѣ братя. Сега слѣзи и иди въ замъка и направи, каквото ти поръча царската дъщеря, която ще срѣщнешъ». Царскиятъ синъ направи, каквото му казалъ вълкътъ. Щомъ миналъ вратата на двора, той видѣлъ царската

дъщеря. «За Бога, какъ можа да дойдешъ до тука!» извикала царската дъщеря. «Щомъ те види змеятъ, ще умрѣшь!»

— «Хмъ!» — отвърналь царскиятъ синъ, „това май нѣма да ми бжде по воляга; но азъ мисля, че то нѣма да бжде толкова скоро. По-напрѣдъ искамъ да освободя братята си, а послѣ ще убия змея, ако ти желашъ това. — «Нѣма да можешъ да сторишь това, защото змеятъ нѣма сърце.»

Сжщия часъ се чули тежки стѣпки.

— «Върви бърже подирѣ ми и скрий се подъ една бѣчва!» — казала царската дъщеря. И веднага царскиятъ синъ се на-мѣрилъ въ бѣчвата.